

Arrest

nr. 136 353 van 15 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X, handelend als voogd van de niet-begeleide minderjarige X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend als voogd van de niet-begeleide minderjarige X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 juni 2014 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VERHAEGEN, loco advocaat K. VERSTREPEN, en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 mei 2014 wordt door de voogd van de niet-begeleide minderjarige D. B. een aanvraag ingediend tot afgifte van een attest van immatriculatie in het kader van de procedure op grond van de artikelen 61/14 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 19 juni 2014 de beslissing tot afgifte aan de voogd van een bevel tot

terugbrenging met betrekking tot de niet-begeleide minderjarige D. B. Deze beslissing, die de voogd op 18 juli 2014 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1931 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan De Heer

[V. J.] van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van voogd, aangesteld door de FOD Justitie, Dienst Voogdij,

bevel gegeven de genaamde [B. D.],

[...], van nationaliteit Servië (te zijn),

[...]

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

Artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996; Betrokkene is in het bezit van een paspoort nr [...] afgeleverd [...] op 17/12/2010 en geldig tot 17/12/2015. Betrokkene is een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd : Uit de stempels in het paspoort blijkt dat betrokkene sedert 02.12.2011 het land verblijft. Betrokkene heeft de termijn van 90 dagen op 180 dagen niet gerespecteerd. Uit illegaal verblijf kan op generlei wijze enig recht geput worden.

Betrokkene woonde in Joegoslavië bij haar ouders. Ze heeft haar huidige partner leren kennen via internet Op 02/12/2011 is zij met haar ouders naar België gekomen op familiebezoek bij haar broer [F.] [...]. De ouders keerden terug naar Servië en betrokkene bleef verder in België bij haar partner (en zijn familie); bij wie ze op heden nog steeds verblijft. Inmiddels hebben zij samen een kind dat geboren werd op 31/08/2013.

Betrokkene werd op 27/09/2013 gesignaleerd aan de Dienst Voogdij en een voogd werd haar toegewezen.

Op 22/05/2013 werd reeds een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de Wet van 15/12/1980 ingediend, Deze aanvraag werd onontvankelijk beslist op 25/04/2014, beslissing betekend op 15/05/2014 aan de voogd met afgifte van een bijlage 35 (kennisname op 20/05/2014 door betrokkene).

De voogd heeft op 22/05/2014 een aanvraag ingediend voor de toepassing van artikel 61/15 en volgende van de wet van 15/12/1900 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 110 sexies tot 110 undecies van het koninklijk besluit van 08/10/1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De voogd stelt in deze aanvraag dat rekening houdend met haar situatie, we moeten erkennen dat de duurzame oplossing voor betrokkene en haar kind niet direct meer bij haar biologische ouders ligt. Hij stelt verder vragende partij te zijn om de situatie van het uiterst jonge meisje goed te onderzoeken opdat een preciesere en duidelijkere duurzame oplossing kan bepaald worden. Hij verzoekt om de afgifte van een attest van immatriculatie zodat zij ook administratief kan ingeschreven worden, wat veel voordelen biedt naar verzekeringen, mutualiteit en voornamelijk school lopen. Betreffende dit schoolgaan stelt de voogd dat betrokkene nog niet naar school is geweest, ook al werd de familie erop gewezen dat dit bij wet verplicht is. Dit wordt ook mee verder opgevolgd door het parket van Kortrijk. Men is ervan overtuigd dat wanneer zij een legaal statuut zou krijgen, de schoolplicht meer afdwingbaar wordt.

In toepassing van artikel 61/16 van de wet van 15/12/1980 en artikel 110 septies van het koninklijk besluit van 08/10/1981 werd betrokkene samen met haar voogd gehoord op 03/06/2014.

Betrokkene verklaart tijdens dit gehoor dat ze haar partner leren kennen heeft via het Internet. Ze kwam met haar ouders op familiebezoek bij haar broer [F.] [ov.: ...]. Hier aangekomen heeft ee aan haar ouders verteld dat ze iemand had leren kennen via internet die in België woonde. Met hun akkoord is.

betrokkene hier gebleven en zijn zij teuggekeerd. Betrokkene stelt traditioneel gehuwd te zijn met haar partner [ov....], met wie ze inmiddels een zoon heeft.

De voogd voegt nog toe dat er er bij het Parket Van de Procureur des Konings en de vrederechter een aanvraag lopende is voor scholing. De familie stelt schoolgaan uit wegens de bevalling en geboorte van het kind. Er zou wel contact geweest zijn met scholen om eventueel halftijds een loopbaan te starten. De voogd opteert voor de toekenning van een attest van immatriculatie om het schoolgaan bij haar af te dwingen. Ze wordt 16 jaar in juni. Zo kan ze verplicht worden om naar school te gaan. Hij stelt ook dat het duidelijk is dat ze niet van haar man zal gescheiden worden, In haar ogen is zij getrouwd en ligt haar toekomst niet bij haar ouders maar bij haar schoonfamilie.

De advocaat van betrokkene stelt nog dat hij het frappant vindt dat de ouders zonder haar een asielaanvraag hebben ingediend; wat er voor hem op wijst dat ze duidelijk stellen dat betrokkene geen deel meer uitmaakt van hun gezin en bij de schoonoudere hoort. Verder merkt hij op dat haar partner een erkend vluchteling is uit Kosovo. Het kind heeft ook het statuut van de vader. De advocaat verwijst naar het principe van gezinseenheid met de ouders maar stelt dat ze nu ook een eigen gezin vormt met haar man en kind.

Op 17/06/2014 wordt nog een bundel toegevoegd door de advocaat van betrokkene ter staving van de aanvraag met verwijzing naar diverse artikelen, de beslissing van het CGVS betreffende de partner, verwijzing naar een UNHCR-rapport en General Comment n° 6.

In eerste Instantie dient te worden vermeld dat er in het verleden reeds een beslissing werd genomen aangaande het verblijf van betrokkene op het Belgisch grondgebied. Op 25/04/2014 stelt de Cel Humanitaire Regularisaties dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Een bijlage 38 werd betekend aan de voogd van betrokkene, maar hieraan werd schijnbaar geen gevolg Gegeven.

Het is duidelijk dat de toepassing van de artikelen 61/14 t.e.m. 61/25 van de wet van 15/12/1980 nu gevraagd wordt om exact dezelfde redenen, namelijk een machtiging tot verblijf in België voor betrokkene zodat zij verder een gezin kan vormen met haar partner en kind. De toepassing van voornoemde artikelen wordt aldus gevraagd om de verkeerde redenen. Deze artikelen voorzien niet in het toekennen van een verblijf met het oog op het vervoegen van een partner, noch in het toekennen van een verblijf met het oog op een familiehereniging met een partner met wie ze een kind heeft en traditioneel gehuwd is noch met het oog op een huwelijk bij het bereiken van de toegestane leeftijd. Hiervoor dienen de geijkte procedures gevolgd te worden zoals daartoe voorzien in de Vreemdelingenwet en bovendien in dat geval steeds rekening houdend met de geldende wettelijke bepalingen, d.i. net zoals bureau humanitaire, regularisaties verwijst naar de geëigende procedure en het voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 10§1 eerste lid 5de van de wet van 15/12/1980.

Het feit dat de ouders hun toestemming gaven voor een verder verblijf in België bij haar partner, is geen afdoend element voor de aanvraag. Het doel dat door de voogd en de advocaat van betrokkene wordt vooropgesteld bij het indienen van deze aanvraag gaat compleet aan de filosofie van artikel 61/14 en volgende van de Vreemdelingenwet voorbij.

Het toekennen van een machtiging tot verblijf om betrokkene tot schoolgaan te dwingen, voldoet evenmin aan de bepalingen van artikel 61/14 en volgende van de wet van 15/12/1980. Wel in tegendeel, het gaat het beoogde doel van de specifieke beschermingsprocedure voor niet-begeleide minderjarigen opnieuw voorbij.

Rekening houdend met bovenstaande, zijn wij van oordeel over voldoende elementen te beschikken die toelaten te besluiten dat de duurzame oplossing om de aangehaalde redenen en motieven niet bestaat in een machtiging tot verblijf conform de artikelen 61/14 en volgende van de wet. Een verder onderzoek naar de situatie van betrokkene in het land van herkomst is niet noodzakelijk. De ouders zijn geïdentificeerd, er is af en toe contact. Bij een terugkeer is een opvang mogelijk bij haar ouders. Wij verwijzen hierbij eveneens naar wat de RvV gesteld heeft in haar arrest nr 96554 van 4 februari 2013 in de zaak RvV 102 520/II;"De Raad ziet voorts niet in, gelet op de gegevens waarover de Dienst Vreemdelingenzaken beschikte, waarom deze nog verder onderzoek zou moeten voeren naar de situatie van verzoekster. De zorgvuldigheidsplicht gaat immers niet zo ver dat, wanneer het bestuur over voldoende elementen beschikt om met kennis van zaken te oordelen over een aanvraag het alsnog

verder onderzoek zou moeten voeren, (nr. 76 319 van 29 februari 2012)" (R.v.V. nr. 76 319 van 29 februari 2012).

Tenslotte stelt onze dienst dat artikel 3 van het IVRK een algemeen aanvaard principe is dat doorheen elke beslissing die genomen wordt prioritair moet zijn, maar stelt zij zich ernstige vragen bij de interpretatie ervan zoals gesteld in deze aanvraag waar verzocht wordt het verblijf te rechtvaardigen van een meisje dat op 13-jarige leeftijd naar België kwam, hier vervolgens illegaal verbleef bij de schoonfamilie (die overigens niet het ouderlijk gezag noch de wettelijke voogdij over haar uitoefent), een relatie aanging met een eveneens minderjarige jongen (relatie bij Belgische wet verboden - waaruit een kind voortkwam) en waarbij zij vervolgens op traditionele wijze huwde met haar inmiddels meerderjarige partner. Het bestendigen van deze situatie en dit voorstellen als duurzame oplossing is niet in het hoger belang van betrokkene, onafgezien haar afkomst of culturele achtergrond.

In het kader van een vrijwillige terugkeer, kan uw pupil bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en reïntegratie van een organisatie zoals de IOM. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel wordt de schending aangevoerd van de artikelen 61/14, 61/17, 61/18, 74/13 en 74/16 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsverplichting en van artikel 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Het middel luidt als volgt:

"1. Op 17 december 2013 diende verzoeker een aanvraag in voorzien in de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet.

Deze procedure heeft tot doel om te kijken waar de duurzame oplossing ligt voor de minderjarige.

Artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet voorziet drie mogelijke zogenaamde duurzame oplossingen voor NBMV's:

- hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;*
- hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;*
- hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet;*

Artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om :

- hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is;*
- hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is. [..]"*

Het is bijgevolg de taak van verwerende partij om een individueel onderzoek te voeren naar de duurzame oplossing.

In casu faalt verwerende partij hierin volkomen.

2. Er dient in de eerste plaats opgemerkt te worden dat de motivering van de bestreden beslissing volledig naast de kwestie is, en de bestreden beslissing niet kan schragen.

Na een uitgebreid overzicht van de feiten, merkt verwerende partij om te beginnen op dat er in het verleden reeds een beslissing werd genomen aangaande het verblijf van verzoekster op het grondgebied. Op 25 april 2014 werd immers een negatieve beslissing genomen in een aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij vraagt zich af wat verwerende partij hiermee meent aan te tonen. De aanvraag tot humanitaire regularisatie en de aanvraag op basis van artikel 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet zijn immers twee compleet verschillende procedures. Een negatieve beslissing in een aanvraag tot humanitaire regularisatie zegt niets over de vraag waarin de duurzame oplossing voor verzoekster bestaat. Deze paragraaf mist dan ook elke relevantie.

Verder merkt verwerende partij op dat 'een bijlage 38 werd betekend aan de voogd van betrokkene, maar hieraan werd schijnbaar geen gevolg gegeven'. Verzoekende partij wenst op te merken dat tegen deze bijlage 38 een beroep werd aangetekend, en dat verwerende partij op 19 juni 2014 (dezelfde dag dat de bestreden beslissing werd genomen) overging tot de intrekking van deze bijlage 38 (zie stuk 2).

Verwerende partij gaat verder, en poneert het volgende : "Het is duidelijk dat de toepassing van de artikelen 61/14 t.e.m. 61/25 van de wet van 15/12/1980 nu gevraagd wordt om exact dezelfde reden, namelijk een machtiging tot verblijf in België voor betrokkene zodat zij verder een gezin kan vormen met haar partner en kind. De toepassing van voornoemde artikelen wordt aldus gevraagd om de verkeerde redenen. [...] Het feit dat de ouders hun toestemming gaven voor een verder verblijf in België bij haar partner, is geen afdoend element voor de aanvraag. Het doel dat door de voogd en de advocaat van betrokkene wordt vooropgesteld bij het indienen van deze aanvraag gaat compleet aan de filosofie van artikel 61/14 en volgende van de Vreemdelingenwet voorbij."

Deze stelling mist elke grond.

Verzoekende partij diende de aanvraag overeenkomstig de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet niet in als vorm van gezinshereniging met de partner en het kind.

De voogd vroeg in zijn aanvraag "om de situatie van het uiterst jonge meisje goed te onderzoeken opdat een preciesere en duidelijkere duurzame oplossing kan bepaald worden". Daarnaast reikte de voogd een aantal argumenten aan waarom hij meent dat de duurzame oplossing volgens hem eventueel in België kan liggen.

De advocaat van verzoekster wees dan weer op een aantal elementen die relevant zijn bij het bepalen van de duurzame oplossing (het feit dat verzoekster in België een relatie heeft met een erkend vluchteling, het feit dat ze samen een kind hebben,...), en haalde een aantal wettelijke verplichtingen aan. Tot slot wees deze op het feit dat er geen onderzoek plaatsvond naar de situatie in het land van herkomst, en werd verwerende partij verzocht om "bij het bepalen van de duurzame oplossing voor mijn cliënte rekening te houden met voornoemde elementen".

Het is de taak van verzoekende partij om alle relevante elementen voor het bepalen van de duurzame oplossing over te maken aan verwerende partij, hetgeen in casu gebeurde.

Verwerende partij dient vervolgens te bepalen waarin deze duurzame oplossing net bestaat.

Verwerende partij kan er zich niet vanaf maken door te stellen dat de aanvraag op basis van artikel 61/14 Vreemdelingenwet en volgende ingediend werd vanuit de verkeerde intenties.

Dit is in de eerste plaats niet correct: verzoekende partij verzocht verweerder wel degelijk om te onderzoeken waarin de duurzame oplossing bestaat. Het gegeven dat verzoekster in België een gezin vormt met een erkend vluchteling, en dat het koppel samen een kind heeft, is wel degelijk een relevant element bij het bepalen van de duurzame oplossing. Men kan dit niet aangrijpen om te stellen dat verzoekende partij de regels voor een gezinshereniging tracht te ontwijken, en op basis daarvan een bijlage 38 nemen.

Afgezien van het voorgaande, zijn de intenties van verzoekende partij die verweerder meent te ontwaren compleet irrelevant. Verzoekende partij diende een aanvraag op basis van artikel 61/14 Vreemdelingenwet en volgende in. Het is de taak van verwerende partij om te onderzoeken waarin deze duurzame oplossing bestaat. Louter op basis van vermoedens over de intenties van de voogd of advocaat kan men deze aanvraag niet aan de kant schuiven. Verwerende partij schiet hier dan ook zwaar te kort. De motivering van de bestreden beslissing is naast de kwestie, en kan de bestreden beslissing niet schragen, waardoor de motiveringsplicht wordt geschonden. Daarnaast vormt deze handelswijze een schending van de zorgvuldigheidsplicht en artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij maakt in de bestreden beslissing niet al te veel woorden vuil aan de duurzame oplossing voor verzoekster. De bestreden beslissing stelt hierover het volgende:

“Rekening houdend met bovenstaande, zijn wij van oordeel over voldoende elementen te beschikken die toelaten te besluiten dat de duurzame oplossing om de aangehaalde redenen en motieven niet bestaat in een machtiging tot verblijf conform de artikelen 61/14 en volgende van de wet. Een verder onderzoek naar de situatie van betrokkene in het land van herkomst is niet noodzakelijk. De ouders zijn geïdentificeerd, er is af en toe contact. Bij een terugkeer is een opvang mogelijk bij haar ouders.”

Zoals hierboven werd aangetoond, kan men echter niet op basis van de vermeende intenties van de voogd en advocaat besluiten dat de duurzame oplossing niet bestaat in een machtiging tot verblijf in België.

Deze conclusie kan men enkel trekken na een grondig onderzoek en op basis van het geheel van de elementen. In casu vond dit onderzoek niet plaats, waardoor de zorgvuldigheidsplicht en artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet geschonden worden. Verwerende partij geeft zelfs expliciet aan dat het een verder onderzoek naar de situatie van verzoekster in het land van herkomst niet nodig acht.

3. Voorts beging verwerende partij een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Uit niets blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoekster met haar kind en haar partner, heer [S. K.], of met het hoger belang van het kind.

Nochtans had verzoekende partij in haar nota van 17/06/2014 de volgende informatie overgemaakt aan verwerende partij:

“Een terugkeer van verzoekster naar haar ouders in Servië zonder haar kind zou een schending uitmaken van artikel 9 van het IVRK. Ook indien verzoekster samen met haar kind, maar zonder de vader [S. K.] zou terugkeren naar Servië, zou dit een schending van artikel 9 van het IVRK met zich meebrengen. Het kind heeft immers op basis van dit artikel het recht om niet gescheiden te worden van beide ouders.

Uit het voorgaande blijkt dat men niet simpelweg kan concluderen dat de duurzame oplossing voor verzoekster bestaat in een hereniging bij haar ouders in Servië. Dit vormt een te simplistische kijk op de situatie. Er dient immers ook rekening gehouden te worden met het gezinsleven dat verzoekster in België heeft met haar partner en hun gemeenschappelijk kind. Een terugkeer van verzoekster naar Servië zonder haar kind en partner, onder het mom van het vrijwaren van de eenheid van gezin met haar ouders, zou net een schending van de eenheid van het gezin in België uitmaken.

Zoals hiervoor werd aangegeven, stelt artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet dat bij het bepalen van de duurzame oplossing "voorrang" wordt gegeven aan de "vrijwaring van de eenheid van gezin" overeenkomstig artikelen 9 en 10 IVRK. De bescherming geboden door de artikelen 9 en 10 IVRK zijn natuurlijk niet enkel van toepassing op het gezin dat verzoekster met haar ouders vormde, maar ook op het gezin dat ze in België met haar partner en kind vormt. Men kan zich dus niet simpelweg beroepen op artikel 9 IVRK om verzoekster terug naar Servië te sturen, aangezien dit net een schending van het gezinsleven in België zoals beschermd door artikel 9 IVRK uitmaakt.

Een terugkeer naar haar ouders in Servië is bijgevolg enkel mogelijk voor verzoekster indien ze vergezeld wordt door haar kind en partner.

Ook dit is echter verre van evident: men kan namelijk niet van de heer [S. K.] verwachten dat hij verzoekster naar Servië volgt.

De heer [K.] is immers een erkend vluchteling uit Servië (zie stuk 1). Een terugkeer naar dit land zal tot gevolg hebben dat zijn leven en fysieke integriteit in gevaar zullen komen. Men kan van een erkend vluchteling onmogelijk verwachten dat hij terugkeert naar het land dat hij ontvluchtte wegens een gegronde vrees voor vervolging.

De heer [K.] is afkomstig uit Kosovo, dat voorheen tot Servië behoorde, maar sinds 2008 ook door België erkend wordt als een onafhankelijke staat. Men kan echter niet zomaar aannemen dat de heer [K.] enkel vervolging te vrezen heeft in het gebied dat momenteel de staat Kosovo vormt, en zich daardoor veilig met verzoekster in Servië kan vestigen.

In het dossier van het CGVS van de heer [K.] bevindt zich het rapport genaamd 'UNHCR's Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo' (stuk 2), waarin het volgende staat te lezen:

*"UNHCR recommends that States refrain from forcibly returning ethnic minorities at risk in Kosovo to other areas of Serbia on the basis of the internal flight or relocation alternative, noting that this could lead to a situation of secondary displacement, which would appear to contradict the spirit of the United Nations Security Council Resolution 1244. This applies particularly to Kosovo Roma in the light of their especially vulnerable situation in Serbia. The forced return of minorities at risk would hence not constitute a meaningful alternative to international protection or a durable solution for those displaced."
[...]*

Het CGVS haalde in haar beslissing waarbij de heer [K.] het vluchtelingestatuuat werd toegekend, expliciet een rapport van UNCHR aan, waaruit blijkt dat Roma uit Kosovo zich niet in Servië kunnen vestigen. Het rapport toont ook aan dat vooral Roma uit Kosovo, zoals verzoeksters' partner, extra kwetsbaar zijn in Servië.

Men kan dus niet van de heer [K.] verwachten dat hij zich, tegen het advies van het CGVS en UNHCR in, in Servië gaat vestigen. De heer [K.] ontvluchtte eerder het gebied Kosovo omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Het CGVS kende hem het vluchtelingenstatuuat toe, en erkende samen met UNHCR dat het niet verwacht kan worden dat hij zich in Servië zal vestigen.

Doordat verzoekers' partner niet naar Servië kan verhuizen, zal een terugkeer van verzoeker hoe dan ook een schending van artikel 9 van het IVRK met zich meebrengen."

Verwerende partij was bijgevolg perfect op de hoogte van het gezinsleven dat verzoekster in België heeft. Desalniettemin wordt hierover met geen woord gerept in de bestreden beslissing.

Verzoekende partij vraagt zich verder ook af wat er dient te gebeuren met het kind van verzoekster? Dient ze dit mee te nemen naar haar land van herkomst, of hier achter te laten bij de vader? De bestreden beslissing rept hierover met geen woord, hetgeen weinig zorgvuldig valt te noemen, en een schending van de motiveringsplicht vormt.

Daarnaast kan men zich de vraag stellen of de scheiding van verzoekster met haar kind dan wel in haar hoger belang zou zijn?

4. De bestreden beslissing concludeert dat de duurzame oplossing voor verzoekster bestaat in een terugkeer naar haar ouders in het land van herkomst. Een verder onderzoek naar de situatie van verzoekster in het land van herkomst is niet noodzakelijk volgens verwerende partij. Het volstaat dat de ouders zijn geïdentificeerd, en dat er af en toe contact is. Hieruit concludeert verwerende partij dat bij een terugkeer opvang mogelijk is door de ouders.

Verwerende partij gaat hierbij echter te kort door de bocht, en schendt artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende stelt:

“§ 2. De minister of zijn gemachtigde vergewist zich ervan dat deze minderjarige, die wordt verwijderd van het grondgebied, garanties qua opvang en tenlasteneming krijgt in zijn land van herkomst of in het land waar hij gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, gelet op zijn behoeften volgens zijn leeftijd en graad van zelfstandigheid, ofwel van zijn ouders of een ander familielid of zijn voogd die voor hem zorgt ofwel van regeringsinstanties of niet-gouvernementele instanties.

Daartoe vergewist de minister of zijn gemachtigde zich ervan dat de volgende voorwaarden vervuld zijn :

1° dat er geen gevaar bestaat op mensensmokkel of mensenhandel en;

2° dat de gezinssituatie van die aard is dat de minderjarige er opnieuw in kan worden opgenomen, en dat een terugkeer naar een ouder of een familielid wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen of;

3° dat de opvangstructuur aangepast is, en dat het in het hoger belang van het kind is om het kind in die opvangstructuur te plaatsen bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij tot het verblijf is toegelaten.

De niet-begeleide minderjarige vreemdeling en zijn voogd in België worden op de hoogte gebracht van de naam van de persoon of van de opvangstructuur aan wie het kind wordt toevertrouwd alsook over de rol die deze persoon vervult ten aanzien van de minderjarige.”

Er zijn totaal geen garanties voorhanden qua opvang en tenlastenneming in het land van herkomst. Verwerende partij liet het na om hiernaar enig onderzoek te voeren. Verwerende partij stelt zelfs botweg dat verder onderzoek niet nodig is.

In de nota van 17/06/2014 werd verwerende partij op deze lacune in haar onderzoek gewezen:

“Verzoekster wenst op te merken dat er tot op heden geen enkel onderzoek plaatsvond naar de situatie in Servië. Er werd tijdens het gehoor op de dienst MINTEH op 3 juni j.l. geen enkele vraag gesteld omtrent de situatie in verzoeksters thuisland. Er werd niet gepolst naar de omstandigheden waarin verzoekster opgroeide, of ze onderwijs kon volgen, of ze voldoende opgevangen en ondersteund kan worden door haar ouders, etc.

Uit de bovenstaande bepalingen blijkt nochtans dat de dienst MINTEH er toe gehouden is om een onderzoek te voeren naar de gezinssituatie in het land van herkomst. Er kan slechts besloten worden dat de duurzame oplossing bestaat uit een terugkeer naar Servië indien er garanties zijn over een adequate zorg en opvang. Daarbij moet ook gekeken worden naar de socio-economische omstandigheden. Zoals hierover geen duidelijkheid is, kan met niet stellen dat de duurzame oplossing bestaat uit een terugkeer naar Servië.

Tot op heden ontbreekt elk onderzoek naar de situatie in het land van herkomst. Verzoekster hoopt dat deze lacune nog ingevuld zal worden.”

Ondanks deze vraag van verzoekende partij, nam verweerder geen enkel initiatief, en werden geen bijkomende onderzoeksdaden gesteld. Louter op basis van het feit dat de ouders van verzoekster werden gelocaliseerd, en dat er af en toe nog contact is, concludeert verwerende partij dat de duurzame oplossing zich bij deze ouders bevindt. Dit is te kort door de bocht, en in strijd met de voorwaarden gesteld door artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet.

Revelant hierbij is ook het RvV Arrest nr. 126 855 van 9 juli 2014, waarin wordt bevestigd dat de dienst Vreemdelingenzaken een vergewisplicht heeft bij het bepalen van de duurzame oplossing. De bijlage 38 werd in dit arrest door uw Raad vernietigd, doordat de dienst Vreemdelingenzaken had nagelaten om overeenkomstig artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet na te gaan of er garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang de leeftijd en graad van zelfstandigheid van de minderjarige bestaan. Het arrest concludeert het volgende: “Bij gebreke aan elementen in de bestreden beslissing of in het administratief dossier omtrent de vereiste concrete garanties op adequate opvang en verzorging, die ook waarborgen omtrent opvoeding omvatten, kan de Raad niet anders dan besluiten dat de gemachtigde in casu enkel is uitgegaan van vermoedens.” Ook in voorliggende zaak begaat verwerende partij dezelfde fout.

Verwerende partij liet het na om te controleren of de voorwaarden voorgeschreven door artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet vervuld zijn. Dit vormt naast een logische schending van artikel 74/16 van de

Vreemdelingenwet ook een uiterst onzorgvuldige handelswijze, waardoor de zorgvuldigheidsplicht dan ook geschonden wordt.

Tot slot vereist de materiële motiveringsplicht dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat het werkelijk bestaande feiten moeten betreffen die door het bestuur met de nodige zorgvuldigheid worden vastgesteld. Uit het bovenstaande blijkt dat de bestreden beslissing niet met de veriste zorgvuldigheid tot stand is gekomen, en dat de bestreden beslissing dus een deugdelijke grondslag mist. Hierdoor wordt de materiële motiveringsplicht geschonden.”

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van de verzoekende partij haar inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat de verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten de verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan een bevel tot terugbrenging werd betekend (bijlage 38) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De verzoekende partij haar uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de verzoekende partij haar beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van de verzoekende partij haar enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de concrete beschouwingen van de verzoekende partij, die de inhoud van de bestreden beslissing betreffen, laat verweerder gelden dat de verzoekende partij haar kritiek niet kan worden aangenomen.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete situatie van de verzoekende partij heeft geoordeeld dat een bevel tot terugbrenging diende te worden afgeleverd (bijlage 38).

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing is daarbij dat “de duurzame oplossing om de aangehaalde redenen en motieven niet bestaat in een machtiging tot verblijf”. Daarbij werd gewezen op het volgende:

- *De ouders zijn geïdentificeerd,*
- *Er is af en toe contact met de ouders,*
- *Verzoekster woonde in het verleden in Joegoslavië bij haar ouders, tot haar komst naar België, samen met haar ouders, eind 2011,*
- *Bij een terugkeer is een opvang mogelijk bij haar ouders,*
- *Dat verzoekster een onwettige relatie heeft in België waarbij ze als minderjarige bevallen is van een kind,*
- *Dat verzoekster, op aansturen van en in samenspraak met haar schoonfamilie, weigert in België naar school te gaan,*
- *Dat het bestendigen van de huidige (onwettige) situatie van verzoekende partij, die om meerdere redenen strijdig is met de Belgische openbare orde, niet in het hoger belang is van verzoekster.*

Verzoekende partij betwist deze motieven ook niet!

Daarnaast werd ten overvloede door de gemachtigde van de Staatssecretaris gemotiveerd dat:

- *Verzoekster aangeeft in België een gezin te willen stichten, waarvoor zij de geijkte procedure dient te volgen,*
- *De door verzoekende partij ingediende aanvraag geen ‘drukkingsmiddel’ kan zijn om verzoekster te dwingen naar school te gaan, zoals de voogd van verzoekster aangeeft.*

Het loutere feit dat de verzoekende partij de mening is toegedaan dat de bestreden beslissing onzorgvuldig en onredelijk te noemen is, volstaat uiteraard geenszins om afbreuk te doen aan de gedegen overwegingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie.

Artikel 61/14, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“2° duurzame oplossing :

- *hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;*
- *hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;*
- *hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet;”*

Terwijl artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“Bij het bepalen van de duurzame oplossing geeft de minister of zijn gemachtigde voorrang aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en het hoger belang van het kind.”

Verweerder laat gelden dat uit artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet blijkt dat een duurzame oplossing voor een niet-begeleide minderjarige kan bestaan uit gezinshereniging met haar ouders, een terugkeer naar het herkomstland met garanties op adequate opvang en verzorging of een verblijfsmachtiging in België.

Uit het voormelde blijkt reeds afdoende dat bij het onderzoek naar de duurzame oplossing niet zonder meer kan worden besloten dat een verblijfsmachtiging aan het minderjarige kind moet worden toegestaan, doch wel dat een grondig en zorgvuldig onderzoek dient te worden gevoerd naar de

mogelijkheden van opvang en verzorging in het land van herkomst of het land waar de ouders van het minderjarige kind legaal verblijven.

Verweerder laat gelden dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de door de voogd en de minderjarige aangebrachte gegevens en stukken en dit zowel bij de aanvraag om machtiging tot verblijf als tijdens het gehoor dat plaatsvond in het kader van deze aanvraag.

De gemachtigde van de Staatssecretaris oordeelde evenwel dat de aangebrachte gegevens en stukken er niet aan in de weg staan dat een duurzame oplossing voor de minderjarige ligt in een hereniging met de familie in het land van herkomst.

De kritiek van verzoekende partij met betrekking tot bepaalde overwegingen die ten overvloede werden opgenomen in de bestreden beslissing (m.n. de verwijzing naar de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet, het eerder bevel en de intenties van verzoekster bij het indienen van haar huidige aanvraag) kan geen afbreuk doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing, nu deze kritiek geen afbreuk doet aan het determinerend motief van de bestreden beslissing, m.n. dat de duurzame oplossing bestaat in een hereniging met de ouders in het land van herkomst (waarbij een verder verblijf in België werd aangeduid als strijdig met de Belgische openbare orde en nefast voor de belangen van verzoekster zelf).

Terwijl het evident niet zonder meer irrelevant is dat de gemachtigde van de Staatssecretaris verzoekende partij heeft gewezen op de geijkte procedures die bestaan met het oog op het indienen van een aanvraag gezinshereniging (en de daaromtrent gestelde voorwaarden, o.m. naar leeftijd van de partners toe), nadat werd vastgesteld dat de duurzame oplossing berust bij een hereniging met de ouders in het land van herkomst.

Terwijl verzoekende partij niet kan voorhouden dat er geen rekening zou zijn gehouden met de hogere belangen van het gezinsleven en het hoger belang van haar kind, daar waar de gemachtigde van de Staatssecretaris uitdrukkelijk heeft gewezen op het feit dat het hier gaat over een relatie gestart door verzoekster als dertienjarige, waarbij ze zwanger werd als veertienjarige, op haar vijftiende beviel van een kind en nu verder wil verblijven bij haar meerderjarige partner in België, hoewel dergelijke relatie in strijd is met de Belgische openbare orde. De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft er daarbij uitdrukkelijk op gewezen dat dergelijke situatie in strijd is met de in het spel zijnde hogere belangen, en dit alle doorgedreven cultuurrelativisme ten spijt.

Los van de vraag naar de directe werking van artikel 9 van het IVRK, benadrukt verweerder nogmaals dat uit de uitvoerige motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding grondig en zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar de specifieke situatie van de verzoekende partij, waarbij alle ingeroepen elementen werden beoordeeld, en uitdrukkelijk melding werd gemaakt van haar kind en haar relatie met een (meerderjarige!) partner die erkend vluchteling is.

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Verweerder laat in dit kader gelden dat de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag uiteraard niet tot gevolg hebben dat de bepalingen van de Vreemdelingenwet hun geldingskracht zouden verliezen.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te gaan met voormelde beoordeling in de bestreden beslissing dat een adequate opvang en verzorging kan worden gegarandeerd in het land van herkomst door de ouders, omdat "geen garanties" worden gegeven. Met deze kritiek stelt zij haar beoordeling in de plaats van de beoordeling gedaan door de gemachtigde van de Staatssecretaris.

Verzoekende partij betwist evenwel niet dat er contacten zijn met haar ouders, dat zij gekend zijn en dat aldaar opvang mogelijk is. Al evenmin betwist zij het motief van de bestreden beslissing dat zij tot eind 2011 samen met haar ouders in Joegoslavië heeft verbleven.

In die omstandigheden is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat de duurzame oplossing bestaat in een hereniging met de ouders in het land van herkomst.

De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermogt uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cfr. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

Terwijl de kritiek van verzoekende partij als zouden 'bijkomende onderzoeksdaeden' moeten zijn gesteld, niet kan worden aangenomen.

Uit artikel 61/19 van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat het aan de voogd toekomt om alle bewijskrachtige gegevens en documenten voor te leggen aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, ter staving van het voorstel voor een duurzame oplossing.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat zowel de situatie in het land van herkomst, als de familiale context van de verzoekende partij werd nagegaan door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

Tevens kan niet dienstig worden betwist dat de verzoekende partij -in aanwezigheid van haar voogd- werd gehoord door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden. De verzoekende partij blijft in gebreke om bewijs aan te brengen dat een opvang in het herkomstland niet mogelijk is, terwijl niet dienstig kan worden betwist dat het aan de verzoekende partij toekomt om dienaangaande de bewijslast te dragen.

"De bewijslast berust bij de aanvrager die om een machtiging tot verblijf verzoekt. Verweerder oordeelt op kennelijk redelijke wijze dat het attest met de verklaring van zijn moeder en het medisch attest (gedateerd op 26 juni 2001) niet op een objectieve en reële manier de vermeende armoede en de vermeende problemen met de vader aannemelijk maken, nu deze documenten op aanvraag zijn bekomen en de moeder/vader niet ontslaan van haar/zijn ouderlijke macht" (R.v.V. nr. 84 816 van 18 juli 2012, www.rvv-ccce.be)

En ook:

"Gelet op de vaststellingen, ondersteund door de stukken van het administratief dossier – dat de ouders van verzoekster nog leven en wonen in het land van herkomst, dat zij nog steeds de ouderlijke macht uitoefenen, dat uit niets blijkt dat zij niet in staat zouden zijn om verzoekster op te vangen en naar hun bescheiden vermogen in een aangepaste opvang te voorzien, zoals zij dit in het verleden hebben gedaan en dit te meer nu de ouders ook nog blijken te kunnen instaan voor de zussen en broer van verzoekster – heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat een duurzame oplossing in de zin van een terugkeer naar het land van herkomst en een hereniging met de ouders noodzakelijk is. Bovendien wordt erop gewezen dat de bijlage 38 verlengd kan worden ter facilitering van de organisatie van de effectieve terugkeer. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid wel degelijk de situatie van verzoekster aan een grondig onderzoek onderworpen en is het evenmin kennelijk onredelijk om te oordelen dat gepaste opvang in het herkomstland aanwezig is, gelet op de aanwezigheid van de ouders aldaar en het feit dat er geen tegenindicaties zijn die erop wijzen dat deze niet in staat zouden zijn om verzoekster op te vangen. Met haar betoog toont verzoekster geenszins het tegendeel aan. Immers, verzoekster betoogt slechts op basis van loze beweringen dat haar ouders haar niet zullen willen opvangen omwille van haar traditioneel huwelijk, hetgeen, samen met de vaststelling dat uit het administratief dossier blijkt dat de ouders van verzoekster op de hoogte zijn van haar gezinssituatie en dit element niet heeft verhinderd dat zij regelmatige contacten onderhouden, geen afbreuk kan doen aan de concrete motieven van de bestreden beslissing. Zoals de bestreden beslissing trouwens terecht opmerkt staat niets verzoekster in de weg om na een terugkeer, de geëigende procedures te volgen met het oog op regelmatige binnenkomst en verblijf.

De Raad ziet voorts niet in, gelet op de gegevens waarover de Dienst Vreemdelingenzaken beschikte, waarom deze nog verder onderzoek zou moeten voeren naar de situatie van verzoekster. De

zorgvuldigheidsplicht gaat immers niet zo ver dat, wanneer het bestuur over voldoende elementen beschikt om met kennis van zaken te oordelen over een aanvraag, het alsnog verder onderzoek zou moeten voeren. .” (R.v.V. nr. 76 319 van 26.02.2012 , www.rvv-cce.be)

Verzoekers beschouwingen falen in rechte en in feite, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) diende te worden afgegeven aan de voogd van de verzoekende partij.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3.1. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.3.2. In de mate dat de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In casu werd op 22 mei 2014 door de voogd van de niet-begeleide minderjarige D. B. een aanvraag ingediend tot afgifte van een attest van immatriculatie in het kader van de procedure op grond van de artikelen 61/14 en volgende van de Vreemdelingenwet.

Artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet bepaalt in dit verband:

“Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om :

- hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is;

- hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is.

Het verblijfsdocument heeft een geldigheidsduur van zes maanden. De Koning bepaalt het model van het document.”

Verwerende partij besliste tot afgifte van een bevel tot terugbrenging aan de voogd met betrekking tot de niet-begeleide minderjarige, omdat hij oordeelde dat voldoende elementen voorhanden zijn die toelaten te stellen dat de duurzame oplossing overeenkomstig voormelde wetsbepaling bestaat in een terugkeer naar de ouders in het land van herkomst.

Verzoekende partij merkt correct op dat waar verwerende partij in dit verband wijst op het gegeven dat *‘reeds een beslissing werd genomen aangaande het verblijf van betrokkene op het Belgisch grondgebied’*, in de zin dat in het kader van een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet reeds werd vastgesteld dat geen buitengewone omstandigheden waren aangetoond, dit gegeven op zich niet dienstig is in het kader van de procedure voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen. De vraag naar het voorhanden zijn van buitengewone

omstandigheden – die neerkomt op de vraag of het voor de betrokkene bijzonder moeilijk of onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het land van herkomst – betreft zo een fundamenteel andere vraag dan de vraag naar de duurzame oplossing voor een niet-begeleide minderjarige vreemdeling die in België verblijft. Verzoekende partij merkt ook correct op dat de eerdere bijlage 38 waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen door verwerende partij op 19 juni 2014 werd ingetrokken, zodat deze laatste in de thans bestreden beslissing niet langer dienstig kan wijzen op het gegeven dat hier schijnbaar geen gevolg aan werd gegeven. Verwerende partij erkent in de nota met opmerkingen ook dat deze overwegingen in de bestreden beslissing overvloedige overwegingen zijn.

Verwerende partij geeft vervolgens aan dat de procedure voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen in casu wordt aangewend om een gezinsleven in België verder te zetten tussen de niet-begeleide minderjarige enerzijds en diens partner en hun gezamenlijk kind anderzijds. Zij geeft aan dat de toepassing van de artikelen 61/14 tot en met 61/25 van de Vreemdelingenwet wordt gevraagd om de verkeerde redenen en dat voor een gezinshereniging in België de hiertoe voorziene wettelijke procedures dienen te worden gevolgd. Dit gestelde door verwerende partij stelt haar evenwel niet vrij van het vereiste onderzoek dat zich opdringt in het kader van de opgestarte procedure voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen en waarbij het bepalen van de duurzame oplossing voor de betrokken minderjarige centraal staat. Het opgebouwde gezinsleven in België met de partner en het intussen geboren kind, dat als dusdanig door verwerende partij niet wordt betwist, is hierbij een van de elementen die huidige zaak kenmerken en die mee in overweging dienen te worden genomen bij het bepalen van de duurzame oplossing, zonder dat dit noodzakelijk moet leiden tot de vaststelling dat de duurzame oplossing een verder verblijf in België zou zijn.

Verwerende partij kan op zich worden gevolgd waar zij betoogt dat de procedure voor niet-begeleide minderjarigen op zich niet tot doel heeft om de betrokkene minderjarige in België op de schoolbanken te krijgen, net zoals deze niet tot doel heeft een gezinshereniging op het Belgische grondgebied af te dwingen, doch dit gegeven stelt verwerende partij andermaal niet vrij van het voeren van een individueel onderzoek, en dit op basis van het geheel van de elementen, en van het bepalen van de duurzame oplossing.

Verwerende partij motiveert tenslotte dat, rekening houdende met de daarboven vermelde elementen, de ouders van de minderjarige zijn geïdentificeerd, er af en toe contact is en een opvang mogelijk is bij de ouders. Zij is van oordeel dat een verder onderzoek naar de situatie in het land van herkomst niet noodzakelijk is.

De Raad merkt op dat artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet onder meer het volgende verstaat onder ‘*duurzame oplossing*’:

“- hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;

- hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;”

Artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet stelt:

“Bij het bepalen van de duurzame oplossing geeft de minister of zijn gemachtigde voorrang aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en het hoger belang van het kind.”

De wetgever stelt aldus, in de situatie dat een terugkeer naar de ouders in het land van herkomst als duurzame oplossing wordt overwogen, voorop dat er garanties dienen te zijn op een adequate opvang en verzorging door de ouders, rekening houdende met de leeftijd en de graad van zelfstandigheid van de minderjarige.

Dit wordt ook bevestigd in artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet, dat luidt:

“§ 1. Alvorens een beslissing tot verwijdering te nemen jegens een illegaal op het grondgebied verblijvende niet-begeleide minderjarige vreemdeling, neemt de minister of zijn gemachtigde elk voorstel tot duurzame oplossing van zijn voogd in overweging en houdt hij rekening met het hoger belang van het kind.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde vergewist zich ervan dat deze minderjarige, die wordt verwijderd van het grondgebied, garanties qua opvang en tenlasteneming krijgt in zijn land van herkomst of in het land waar hij gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, gelet op zijn behoeften volgens zijn leeftijd en graad van zelfstandigheid, ofwel van zijn ouders of een ander familielid of zijn voogd die voor hem zorgt ofwel van regeringsinstanties of niet-gouvernementele instanties.

Daartoe vergewist de minister of zijn gemachtigde zich ervan dat de volgende voorwaarden vervuld zijn:

1° dat er geen gevaar bestaat op mensensmokkel of mensenhandel en;

2° dat de gezinssituatie van die aard is dat de minderjarige er opnieuw in kan worden opgenomen, en dat een terugkeer naar een ouder of een familielid wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen of;

3° dat de opvangstructuur aangepast is, en dat het in het hoger belang van het kind is om het kind in die opvangstructuur te plaatsen bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij tot het verblijf is toegelaten.

De niet-begeleide minderjarige vreemdeling en zijn voogd in België worden op de hoogte gebracht van de naam van de persoon of van de opvangstructuur aan wie het kind wordt toevertrouwd alsook over de rol die deze persoon vervult ten aanzien van de minderjarige.”

Gelet op de stukken van het dossier kan verwerende partij worden gevolgd waar zij stelt dat de ouders van de betrokken niet-begeleide minderjarige zijn geïdentificeerd. Er blijkt eveneens dat er af en toe nog contact is met de ouders.

Zelfs rekening houdend met deze gegevens kan de Raad evenwel enkel vaststellen dat verwerende partij in casu uitgaat van een veronderstelling dat een opvang door de ouders mogelijk is, doch zonder dat blijkt dat concreet werd nagegaan of er garanties voorliggen voor een adequate opvang door de ouders. De enkele vaststellingen dat de minderjarige tot eind 2011 bij haar ouders verbleef, de ouders van de minderjarige zijn geïdentificeerd en dat er af en toe nog contact is tussen de minderjarige en diens ouders, kan in casu in redelijkheid nog niet volstaan als garantie dat de ouders de minderjarige adequaat kunnen opvangen, te meer gelet op het gegeven dat zij de minderjarige op dertienjarige leeftijd – en gelet op deze jonge leeftijd in een bijzonder kwetsbare toestand – achterlieten in België. De thans voorliggende situatie wordt daarenboven ook gekenmerkt door het gegeven dat de minderjarige op 15-jarige leeftijd een kind kreeg met een in België erkende vluchteling. Het is niet betwist dat de minderjarige instaat voor de zorg voor dit kind. Ter zitting wordt in dit verband meegedeeld dat een procedure wordt voorbereid opdat dit kind in België de vluchtelingenstatus verkrijgt, in navolging van diens vader. Waar verwerende partij stelt dat een opvang voor de niet-begeleide minderjarige mogelijk is bij de ouders, merkt de Raad op dat niet blijkt dat hierbij ook specifiek rekening werd gehouden met het gegeven dat de minderjarige intussen zelf een kind heeft met een in België erkend vluchteling waarvoor het de zorg draagt. Gelet op dit gegeven drong zich des te meer een verder onderzoek op of er garanties voor een adequate opvang bij de ouders in het land van herkomst voorhanden zijn. In dit verband kan de Raad enkel vaststellen dat verwerende partij weliswaar melding maakt van dit kind geboren in België, doch op geen enkele wijze blijkt dat hiermee verder specifiek rekening werd gehouden bij het bepalen van de duurzame oplossing. Er blijkt daarenboven ook niet dat verwerende partij er kennis van heeft waar de ouders exact verblijven, in Servië of Kosovo. Verwerende partij geeft in de nota met opmerkingen nog aan dat zij zowel de situatie in het land van herkomst als de familiale context aldaar is nagegaan, doch dit gestelde blijkt niet concreet uit de bestreden beslissing of het administratief dossier.

In zoverre verwerende partij in de nota nog stelt dat de verzoekende partij als dusdanig niet zou betwisten dat opvang mogelijk is bij de ouders in het land van herkomst, merkt de Raad op dat de voogd voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur duidelijk te kennen gaf dat een verder onderzoek zich opdrong in het licht van de vraag of een adequate opvang wel mogelijk is bij de ouders in het land van herkomst en dit niet zonder meer kan worden verondersteld gelet op de gegevens van het dossier. Dit gestelde in de nota vermag aan voorgaande bespreking nog geen afbreuk te doen. De Raad benadrukt dat de wetgever heeft voorzien dat er een voldoende garantie dient te zijn voor een adequate opvang bij terugkeer naar het land van herkomst, hetgeen impliceert dat in dit verband voldoende concrete elementen moeten voorliggen.

Bij gebreke aan concrete elementen in de bestreden beslissing of in het administratief dossier omtrent de vereiste garantie op adequate opvang, kan de Raad niet anders dan besluiten dat verwerende partij in casu enkel is uitgegaan van een vermoeden op dit vlak. Zij ging uit van een vermoeden dat de ouders de minderjarige kunnen opvangen en dit zonder de garantie op een adequate opvang na te gaan en dit rekening houdende met het kind dat de minderjarige intussen heeft met een erkend vluchteling uit Kosovo. Gelet op de aangehaalde wetsbepalingen kan ook geenszins worden aangenomen als zou de bewijslast in deze volledig en enkel op de schouders van de verzoekende partij berusten of als zou verwerende partij op de enkele grond dat in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 61/14 en volgende van de Vreemdelingenwet volgens haar niet het bewijs worden geleverd dat de ouders niet in een (adequate) opvang kunnen voorzien, steeds onmiddellijk kunnen besluiten tot de afgifte van een bevel tot terugbrenging. Hiertoe dienen, overeenkomstig hetgeen de wetgever heeft voorzien, garanties voor te liggen.

Het gestelde in de bestreden beslissing dat het bestendigen van de situatie in België van de niet-begeleide minderjarige – waarbij deze op 13-jarige leeftijd door de ouders in illegaliteit in België werd achtergelaten bij de familie van haar op dat ogenblik eveneens minderjarige vriendje met wie zij een bij wet verboden relatie aanging en vervolgens traditioneel huwde – niet in diens hoger belang is, vermag nog geen afbreuk te doen aan het hierboven vastgestelde dat onvoldoende onderzoek blijkt bij het bepalen van de duurzame oplossing. Ten overvloede merkt de Raad in dit verband nog het volgende op waar verwerende partij in de nota stelt dat zij er in de bestreden beslissing op wees dat een verder verblijf in België strijdig is met de Belgische openbare orde. De vaststelling dringt zich op dat dit als dusdanig niet wordt gesteld in de bestreden beslissing. Wel wordt aangegeven dat de minderjarige in België een bij wet verboden relatie aanging met een eveneens minderjarige jongen, en dit nu zij op dertienjarige leeftijd het Rijk binnenkwam en op haar vijftiende reeds een kind kreeg. Ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing was de niet-begeleide minderjarige evenwel net zestien jaar geworden, en haar vriend was intussen meerderjarig. Aldus blijkt op zich niet dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog kon worden gesproken van een bij wet verboden relatie of een relatie die in strijd is met de Belgische openbare orde.

Uit wat hierboven wordt besproken, blijkt dat verweerder zich er niet op voldoende zorgvuldige wijze van heeft vergewist dat de minderjarige bij terugkeer naar het land van herkomst over garanties van adequate opvang beschikt, zoals vereist door de artikelen 61/14, 61/18 en 74/16 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij kan aldus worden gevolgd waar zij stelt dat er sprake is van een schending van de zorgvuldigheidsplicht juncto voormelde wetsbepalingen.

2.3.3. Verzoekende partij beroept zich verder ook op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, op 16 december 2008 door het Europees Parlement en de Raad vastgesteld (hierna: de Terugkeerrichtlijn; *Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98).

Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn Lidstaten eveneens gehouden om artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie na te leven. Artikel 24 van dit Handvest, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, luidt als volgt:

“De rechten van het kind:

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. *Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.*

3. *Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.*" (cf. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, *Pb. C.* 30 maart 2010, afl. 83, 395).

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: *"1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegeedeeld. (...)"*

In casu is artikel 24 van het Handvest bijgevolg van toepassing aangezien de bestreden beslissing een tenuitvoerlegging betreft van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

"Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...)" (cf. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, *Pb. C.* 14 december 2007, afl. 303, 17.). Deze toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dienen deze toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

"Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by "public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies". The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children." (cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/5, par. 12).

Gelet op bovenstaande blijkt dus dat artikel 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag niet enkel van toepassing is op maatregelen die genomen worden betreffende kinderen. Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, vallen onder de werkingssfeer van artikel 3.1. van het Kinderrechtenverdrag.

Verwerende partij maakt in de bestreden beslissing weliswaar melding van het gegeven dat de niet-begeleide minderjarige vreemdeling een kind heeft met een in België erkend vluchteling, maar noch uit deze beslissing noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat met dit gegeven verder concreet rekening werd gehouden. Er blijkt zo geenszins dat rekening werd gehouden met het hoger belang van dit kind van de niet-begeleide minderjarige, of specifiek met dit gezinsleven in België tussen

de niet-begeleide minderjarige en haar kind. In de passage betreffende artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag werd enkel ingegaan op het '*hoger belang van betrokkene*', zijnde de niet-begeleide minderjarige zelf. Verzoekende partij wijst in dit verband correct op het door haar gestelde in een schrijven van 7 april 2014 gericht aan het bestuur, en dat voorhanden is in het administratief dossier, waarin werd uiteengezet dat indien de terugkeer bestaat in een hereniging met de ouders in het land van herkomst, zij ofwel haar kind moet achterlaten en het kind aldus wordt gescheiden van de moeder ofwel dit kind dient mee te nemen doch in dat geval het kind wordt gescheiden van haar partner omwille van zijn statuut als erkend vluchteling. Er werd in dit verband gewezen op informatie van UNHCR dat Roma uit Kosovo, zoals de partner van de minderjarige, extra kwetsbaar zijn in Servië, er van hen niet kan worden gevraagd dat ze zich aldaar vestigen en waarbij wordt aangeraden dat deze personen niet gedwongen worden verwijderd naar Servië. De Raad kan enkel vaststellen dat verwerende partij niet concreet ingaat op dit gestelde en op geen enkele wijze blijkt dat hiermee rekening is gehouden.

Nu evenmin blijkt dat bij het nemen van de bestreden beslissing het hoger belang van het kind van de niet-begeleide minderjarige in rekening werd gebracht, of hun gezinsleven in België, ligt ook een schending voor van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel of van het tweede middel dringt zich niet langer op.

3. Kosten

Het voordeel van de kosteloze rechtspleging werd toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 juni 2014 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS